

Μετά σιγῆς, χωρὶς θόρυβον: Φρ. *Ἀξαφνα τὸ ἀμίλητα καὶ καλῶς ὠρίσαστε* Μεγίστ. *Ἀπητα καὶ ἀμίλητα* Σύμ. Πβ. ἄμαχα.

ἀμίλητος ἐπίθ. κοιν. ἀμίλητους Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. κ. ἄ. ἀμίλ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀμίλ'τους Μακεδ. ἀμίλιγος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀμίληχτους Ἰμβρ. Λέσβ. ἀμίλειος Πόντ. ἀνίλητε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μιλητός <μιλῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀμίλ' στους παρὰ τὸ ἀμάρτ. ἀμίλιστος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *μιλιστός <μιλίζω παρὰ τὸ μιλῶ. Ὁ τύπ. ἀμίληχτους δι' ἐπίδρασιν τοῦ ἄορ. μίληξα παρὰ τὸ μίλησα. Πβ. ἄρχ. ἀνομίλητος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος, ἄναυδος, σιωπηλός, σιγηλός κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων.: *Κάθεται - στέκεται ἀμίλητος. Σήμερα εἶναι ἀμίλητος. Ἐμεινεν ἀπὸ τὸν τρόμο του ἀμίλητος πολλὴν ὥρα κοιν. || Φρ. Ἀνθρώπος ἀμίλητος σὺνηθ. Εἶναι ἀμίλητος σὰν ψάρι* (ἐπὶ τοῦ σιωπηλοῦ) *πολλαχ. Ἐτσιτάε χάμον ἀνίλητε* (ἔπεσε χαμαὶ ἄφωνος) Τσακων. || Παροιμ. Ὁ ἀμίλητος τρελλὸς γὰρ φρόνιμος πέρασε (ὁ σιωπῶν καὶ παράφρων ἐὰν εἶναι, τιμᾶται) *ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 177, 11. Στόμα ἀμίλητο, τύχη μονδιασμένη* (ἐπὶ τοῦ μὴ διαμαρτυρομένου διὰ τὰ ἐναντίον του ἀδικήματα καὶ διὰ τοῦτο προσκόπτοντος εἰς τὸν βίον του) *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.*

Κ' ἡ πέτρα ποῦ 'ν' ἀμίλητη θὰ λυπηθῇ νὰ κλάψῃ Σκυρ.

Ὅπιό Χάρε μ', ὁπίό Χάρε μ', ἐμένα μὴ κομπώνης, ἡ κύρ' Ἐρήν' ἀλάλειος καὶ ἀμίλειον πονλλόπον

(κύρ' ἀντὶ τοῦ κυρὰ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀρσενικοῦ) Πόντ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ. Συνών. ἀγλωσσος, ἀλάλητος **Β 1**, ἀλάλος **1**, ἀμήλαλος, ἀμιλος, μουγγός. 2) Ὁ ἐν καταστάσει ἀπολύτου σιγῆς ἐνεργούμενος κοιν.: *Ἀμίλητο νερό* (τὸ ὕδωρ, ὅπερ λαμβάνεται καὶ μεταφέρεται ἐν σιγῇ ἐκ πηγῆς ἢ φρέατος ὑπὸ καθωρισμένων προσώπων καὶ καθ' ὠρισμένας ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ ὥρας, χρησιμοποιεῖται δὲ συνήθως εἰς τὸν κλήδονα πρὸς διάλυσιν, ὡς πιστεύεται, γοητείας καὶ μαγείας ἢ εἰς ἄλλας δεισιδαιμονικὰς πράξεις καὶ εἰς ἱατρικὰς ἀσθενειῶν. Ἡ χρῆσις προήλθεν ἐκ τῆς φρ. νὰ φέρῃς τὸ νερὸ ἀμίλητος) κοιν. *Ἦπμε τ' ἀμίλητο νερό* (λογοπαικτικῶς ἐπὶ τοῦ σιωπῶντος ἐν συναναστροφαῖς) ἐνιαχ. Συνών. νερὸ ἀκριτο-ἀλάλο-ἀμολόγητο-ἀσύντιχο-βουβό. Πήδημα ἀμίλητο (ἐν τῇ παιδιᾷ ἐλαιά, καθ' ἣν κύπτοντος ἐνὸς οἱ λοιποὶ παῖκται ὑπερπηδοῦν κατὰ σειρὰν ὑπὲρ αὐτὸν καὶ τὸ μὲν πρῶτον πήδημα λέγεται ἀμίλητο, διότι γίνεται ἐν σιωπῇ, τὸ δεύτερον ἀγέλαστο (ἰδ. ἀγέλαστος **1 γ**), διότι δὲν ἐπιτρέπεται ὁ γέλως, καὶ τὸ τρίτον σκοῦφος, διότι ὁ παίκτης, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερπηδᾷ, ἀποθέτει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ κύπτοντος) Ἀνδρ. Πβ. ἄδοντος. 3) Ὁ ἐκ φύσεως μὴ δεχόμενος συζήτησιν *πολλαχ.: Ἀμίλητος εἶναι 'ς τὸ καίκι* (πβ. συνών. φρ. αὐτός δὲ μιλεῖται) Σύμ. β) Σκυθροπός, σύννους *πολλαχ.*

γ) Μελαγχολικός Βιθυν. 4) Ὁ φεύγων τὴν μετ' ἄλλων συναναστροφὴν, ὁ ζῶν βίον μονήρη Βιθυν. Ζάκ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κυδων. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. κ. ἄ. — *Λεξ. Περιδ. Βυζ. Συνών. ἀγειτόνευτος, ἀγειτονιαστος, ἀκοινώνητος 1, ἀκριτος 3, μονόχνοτος.*

5) Ὁ καταφρονῶν τοὺς ἄλλους, ὑπεροπτικός *πολλαχ.: Ὁ δεῖνα ἔγινε ἀμίλητος ἀπὸ τὸν παρὰ του Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. ἀκαλάττευτος. 6) Φιλήσυχος, εἰρηνικός Σύμ. 7) Δειλός, συνήθως ἐν τῇ κοινωνικῇ συναναστροφῇ*

Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Ἀμίλητη γυναῖκα. 8) Ὁ μὴ διαμαρτυρόμενος διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς ἑαυτὸν δυσάρεστα, ἀνεκτικός Ἀνδρ.*

Β) Τὸ οὐδ. οὐσ. 1) Ἀδυναμία περὶ τὸ λαλεῖν, ἀφωνία Πελοπν. (Κορινθ.): *Μπρέ, τ' ἀμίλιγο σ' ἔπασε; 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἢ ἀποπληξία Ζάκ. 3) Τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμίδα.*

4) Ὁ σικυὸς Θράκ. Συνών. ἀγγούρι **1**, ἀμελέτητο (ἰδ. ἀμελέτητος **1 θ**), *παράξενο* (ἰδ. παράξενος).

5) Πληθ. ἀμίλητα, οἱ ὄρχεις τῶν σφαγίων Ἦπ. (Χιμάρ.) Κωνπλ. Συνών. ἀμελέτητα (ἰδ. ἀμελέτητος **1 ιθ**)

ἀμίλι τό, Ἦπ. (Δρόβιαν.) κ. ἄ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Οἶκημα, ξενών, εἰς τὸν ὅποιον ἐδέχοντο τοὺς κυβερνητικούς ὑπαλλήλους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ σήμερον τοὺς διερχομένους ξένους. Συνών. ἀμιλικό.

ἀμιλικό τό, Ἦπ. κ. ἄ. ἀμειλικό Ἦπ. — *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμίλι. Ὁ τύπ. ἀμειλικό διὰ τὸ λ.

Ἀμίλι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: 'Σ' τὸ χωριό μας ἔχομε ἀμιλικό κ' ἐκεῖ δέχομέστε ὅλους τοὺς ξένους καὶ τοὺς διαβάτες Ἦπ.

ἄμιλος ἐπίθ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βρέσθ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. μιλῶ παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογράφῳ τοῦ 18^{ου} αἰῶνος.

Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος ἔνθ' ἄν.: *Τὰ δέντρα εἶναι ἄμιλα Λακων. || Ἄσμ.*

Κι ὁ μαῦρος του ἦταν ἄμιλος κ' ἐκεῖ ὁμιλᾷ τοῦ βρέθῃ Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμίλητος **Α 1**.

ἀμίμητα ἐπίρρ. λόγ. σὺνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμίμητος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον μιμήσεως, ἀνυπέρβλητον, συνήθως εἰς τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν: *Ἐπαιξεν ἀμίμητα τὸ μέρος του σὺνηθ.*

ἀμίμητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμίμητος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ μιμηθῇ εἴτε κατὰ τοὺς λόγους εἴτε κατὰ τὰ ἔργα, ἀνυπέρβλητος, πάντοτε ἐπὶ καλοῦ: *Ἦθοποιὸς ἀμίμητος. Κέντημα ἀμίμητο. Τέχνη ἀμίμητη.*

ἀμιναιά ἡ, Κύθηρ. ἀμιναιά Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Τὸ θηλ. τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀμιναιῖος οὐσιαστικοποιηθέν.

Εἶδος σταφυλῆς. Συνών. σκυλλοπνίχτρα.

ἀμιράς ὁ, Καπ. Κύπρ. Πελοπν. κ. ἄ. ἀμεράς ἄγν. τόπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀμιράς, ὁ ἐκ τοῦ Ἀραβ. *amir* = στρατηγός. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 878 (ἔκδ. Wagner 171) «ἀκμήν καὶ τὸ δερμάτιν μου ἔχουν το οἱ σουλτάνοι, | οἱ ἄρχοντες, οἱ εὐγενεῖς, μεγάλοι ἀμιράδες». Ὁ τύπ. ἀμεράς ἤδη παρὰ Διγεν. Ἀκρίτ. 530 (ἔκδ. Hesseling).

Ἠγεμών, βασιλεὺς Μουσουλμάνος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀφέντη μ', ἀμιρά μου καὶ σουλτάνε μου Πελοπν.

Ἐπιασαν τὸν Γιαννάκι μου τ' ἀμιρά παιδὰ

